

Sally Green

Jumătatea Sălbatică

Traducere din engleză de
Ioana Filat

Lui Indy

„Și duhul greu mi-l simți atunci,
îți dă fiori de gheață-n piept
și-ți urcă-n geamăt pe gâtlej.“

Wilfred Owen, *Înnebunit de regrete*

partea întâi
roșu

o nouă zi

o forfecuță începe să cânte

și îi răspunde altă pasăre,
nu o forfecuță, altceva

iar începe prima pasăre

și iar

forfecuța....

fir-ar să fie, e dimineață

am adormit

e dis-de-dimineață

fir-ar să fie

trebuie să mă trezesc

trebuie să mă trezesc

nu-mi vine să cred că am adormit...

chchchchchchhchchchcchhhhhchchch
chchchhhchchchhchchchcchchhcchcchc
chchchhcchchchchchhchchchchchhch
chhchhhchchchchccchchchchhchchch
hchchhchchchhchchchhchhchchchchc

FIR-AR SĂ FIE!

zgomotul vine de-aici de undeva. E AICI!

hchchhchhhchchccchchchchhchchhchc
chchchchchchhchchchcchhhhhchchchhc
chchhhchchchhchchchcchchhcchcchc
hchchhcchchchchchhchchchchhchc
chhchhhchchchchccchchchchhchchch
chchchhchchchhchchchhchhchchchch
hchchhchhhchcccchchchhchchchhc

larma asta înseamnă, fir-ar să fie, că un posesor de mobil e în zonă. undeva foarte aproape de mine. nu-mi vine să cred că am adormit cu vânătorii ăștia care-mi suflă în ceafă. cu ea, cea iute de picior, pândind de-aproape ieri-noapte.

chchchchchchchhchchchcchhhhhchchch
chchchhhchchchhchchchcchchhcchcchc

GÂNDEȘTE-TE! GÂNDEȘTE-TE!

chchchhcchchchcchchchchchchhchchc
hhhhhchchchhchcchchchhhchchhchch

e un mobil, sigur e un mobil. zgomotul îmi pătrunde în țeastă, nu e doar în urechi, e undeva în dreapta sus, e înăuntru, neîntrerupt, ca o interferență electrică, țiuit pur, țiuit de mobil, se aude tare, de parcă vine de la vreo trei, patru metri de mine.

chchhcchcchchchhchchchhcchchchcchch
hchchchhchchchcchhhhhchchchhchcchc

bine, ce să zic, o groază de oameni au mobil. dacă e un vânător, acel vânător, și mă vede, acum aș fi mort.

nu sunt mort.

nu mă vede.

hhchhchchchchchhchchchhchhhchc
chccchcchchchchchchhchchchcchhh

zgomotul nu se aude mai tare. nu se apropie.
însă nici nu se îndepărtează.
oare sunt în vreo ascunzătoare?
stau întins pe-o rână, cu fața lipită de pământ. nici
nu mișc. nu văd decât pământ în fața ochilor. trebuie
să mă mișc un pic.
dar nu încă. mai întâi trebuie să mă gândesc.
păstrează-ți calmul și vezi ce-i de făcut.

hchchhchcchchchhhchchhchchchchchhchc
hchchhchhhchchchchccchchcchchchchhch
chchchhchchchhchchchchcchchchchchhch
chchchhchhchchchchccchchchchccchhh

nu adie deloc vântul, soarele nu se vede, e doar o
lumină difuză.
e încă devreme. probabil că soarele e încă ascuns
după coasta muntelui. pământul e rece, însă uscat,
fără pic de rouă. se simte miros de pământ și de pin
și... încă un miros.
a ce miroase oare?
și mai simt și un gust anume în gură.
un gust neplăcut.
un gust de... ah, nu...

nici să nu te gândești

nu te gândi
nu te gândi
nu te gândi
gândește-te la altceva

Gândește-te unde te afli.

chcchcchcchcchcchcchhhchcchc
hhchchchcchcchcchcchhhchcchc
hchchhhchcchhhchcchcchhhchcchc

Ești întins la pământ, e dis-de-diminează, aerul e rece.
Ți-e frig. Ți-e frig pentru că... ești gol. Ești gol și ud
de la brâu în sus. Pieptul, brațele... fața îți sunt ude.
Când îți miști degetele de la mâna stângă doar cu un
milimetru, le simți lipicioase.
Sunt încleiate. Parc-ar fi muiate într-un sirop zahari-
sit. Numai că nu-i sirop...

nu te gândi nu te gândi
nu te gândi nu te gândi

GÂNDEȘTE-TE LA ALTCEVA!
GÂNDEȘTE-TE CUM SĂ RĂMÂI ÎN VIAȚĂ!

chchhchhhchcchcchcchhhchcchcchc
hchchhhchcchhhchcchhhchcchcchhhch

Trebuie s-o iei din loc. Vânătorii îți suflă în ceafă. Fe-
meia aia iute de picior pândea de-aproape. Mai-mai
să pună mâna pe tine azi-noapte.
Ce s-a întâmplat aseară?

ce s-a întâmplat?

NU! UITĂ TOTUL!

chchchchcchcchcchhhchcchcchhhhhchc

GÂNDEȘTE-TE CUM SĂ RĂMÂI ÎN VIAȚĂ.
VEZI CE-I DE FĂCUT.

Poți să te uiți, să-ți miști capul un milimetru, ca să vezi mai bine în jur. Pe pământ, unde-ți ții capul, e un covor de ace de pin. Ace de pin cafenii. Însă nu e culoarea lor obișnuită. E culoarea sângelui uscat. Îți ții brațul stâng întins. E mânjit, plin de pete de sânge. Acoperit de o crustă cafenie. Numai că mâna nu ți-e mânjită de sânge, e încleiată într-o peliculă groasă.

Roșu

hchhchcchchchhhchchhchchchchchhchch

O să cauți un pârâu să te speli. Să te cureți de toată murdăria.

hchhhchchchchccchchcchchchchchchchh

Trebuie neapărat să pleci. Dacă vrei să fii la adăpost, trebuie să pleci. Trebuie s-o iei din loc. Să scapi.

chchchhhchchcccchchchchhhchchchhhc

Mobilul e aproape, sunetul rămâne neschimbat. N-o să se apropie.

Însă tot trebuie să te uiți. Trebuie să vezi ce se întâmplă.

Întoarce-ți capul în cealaltă parte.

Hai că poți.

Seamănă un pic cu un trunchi de copac prăbușit.
Fă să fie un trunchi fă să fie un trunchi fă să fie un
trunchi

Nu e un trunchi... E negru cu roșu. Ghetе negre. Pan-
talonі negri. Un picior îndoit, celălalt întins. Geacă
neagră. Fața e întoarsă.

Are părul șaten, tuns scurt.

Scăldat în sânge.

Zace nemișcată, ca un trunchi prăbușit.

E încă umedă.

Încă mustind de sânge.

Nu mai e iute de picior.

Al ei e mobilul.

hchcchchchchchchhchchchcchhhhhchc
hchhchcchchchhhchchchhchchchcchchhc
chcchchchhchchchhhcchchchchchhchch
chchchhchchchchhchhhchchchchccchchc

Iar când ridici capul vezi gâtul — o rană deschisă,
ferfenițită, însângerată, adâncă și

roșie

În așteptare

M-am întors în Elveția, sunt într-o vale îndepărtată, sus în munți — nu valea în care se află cabana lui Mercury, însă în apropiere, faci jumătate de zi până aici pe jos.

Sunt aici de câteva săptămâni, timp în care m-am dus de vreo două ori până în valea lui Mercury și înapoi. Prima dată am făcut cale-ntoarsă pe unde venisem, căutând pârâul în care am pierdut cuțitul magic Fairborn, pe care l-am șterpelit din mâinile Vânătorilor. Bine, pe care l-a șterpelit Rose. Am găsit pârâul destul de ușor, mai că-ți săreau în ochi sângele și niște pete gălbui presărate pe pământ. Însă cuțitul ia-l de unde nu-i. Am tot dat ture pe mal și am dat roată pe lângă petele alea — m-am uitat prin boschete, am săltat pietrele din loc. Deja eram caraghios — pe bune, am ajuns să caut pe sub pietre! După două zile de răscolit peste tot, a trebuit să mă opresc. Nici nu mai știam dacă într-adevăr avusesem la mine Fairbornul; poate îl luase vreun animal în bot și fugise cu el; poate dispăruse prin cine știe ce farmec. Ce mai, o luasem razna. De-atunci nu m-am mai dus să-l caut.

Acum stau și aștept aici, în valea asta, la peșteră. Așa m-am înțeles cu Gabriel, așa că asta fac — îl aștept pe

Gabriel. El m-a adus aici odată și a dosit în peșteră cutia cu scrisori — sunt scrisorile de dragoste pe care și le-au scris părinții lui, singurul lucru care i-a mai rămas. Cutia e la mine în rucsac. Iar eu sunt aici. Îmi spun că măcar avem un plan. Asta-i bine.

Bine, nu-i cine știe ce mare plan: „Dacă se-ntâmplă ceva, du-te și așteaptă-mă la peșteră“.

Și s-a întâmplat ceva, ceva rău de tot.

Nu credeam c-o să fie nevoie să ne ținem de plan. Credeam că, dacă lucrurile or să se-mpută în halul ăsta, o să fiu mort. Și totuși încă trăiesc. Am șaptespe ani, sunt vrăjitor în toată regula, cu trei daruri și tot. Numai că nu știu cine mai trăiește. Rose... Rose chiar a murit... Sunt sigur — au împușcat-o Vânătorii. Annalise s-a cufundat într-un somn greu ca moartea, e în mâinile lui Mercury și știu că nu trebuie să rămână prea mult în starea aia, altfel somnul de moarte o să se preschimbe în moarte pe bune. Iar Gabriel n-a mai apărut, deși au trecut săptămâni întregi de când am furat cuțitul Fairborn — patru săptămâni și patru zile. Dacă ar mai fi în viață, ar fi aici cu mine, iar dacă l-au prins Vânătorii, o să-l tortureze și...

Însă la asemenea lucruri nu-mi îngădui să mă gândesc. E una dintre regulile pe care mi le-am impus cât aștept: nu te gândi la nimic negativ, doar la lucruri bune. Numai că n-am ce altceva să fac, decât să stau și să aștept și să mă gândesc. Așa că zi de zi îmi derulez în minte gândurile bune și îmi zic de fiecare dată că, la sfârșit, o să mă trezesc cu Gabriel lângă mine. Și trebuie să-mi zic că încă se mai poate. Încă mai poate să vină. Trebuie doar să rămân optimist.

Bun, gânduri bune, o iau de la capăt...

Mai întâi mă uit ce e-n jur. Cât vezi cu ochii, numai chestii bune, să vezi drăcie, zi de zi dau de aceleași chestii bune:

Copacii. Copacii sunt buni. Cei mai mulți sunt înalți, cu trunchiuri destul de drepte și groase, dar câțiva sunt prăbușiți la pământ și cu scoarța năpădită de mușchi. Majoritatea au ace în loc de frunze, de un verde în nuanțe de la negricios până la verde crud, după cum bate lumina soarelui și cât de trecute sunt. Cunosc atât de bine copacii de aici, că îi văd și cu ochii închiși, însă mă străduiesc să stau cu ochii deschiși cât mai mult — e mai ușor să-ți păstrezi optimismul când ai ochii deschiși.

După ce termin cu copacii, trec la cer, și cerul e un lucru bun, de obicei e de un albastru senin ziua, pe când noaptea e aproape negru. Îmi place așa. Uneori pe cer sunt **nori**, mari și albi, din câte observ, arar sunt cenușii, de ploaie. De cele mai multe ori se îndreaptă spre răsărit. Aici nu bate niciodată vântul — nu răzbește până jos, în desișul pădurii.

Ce urmează? A, da, **păsările**. Păsările sunt bune, lacome și gălăgioase — tot timpul ciripesc sau ciugulesc ceva. Unele se hrănesc cu semințe, altele cu găze. Pe deasupra pădurii, hăt în văzduh, zboară ciori, însă nu coboară niciodată până jos la mine. Sunt negre. Negru-tăciune. Parcă ar fi decupate cu foarfeca dintr-o foaie de hârtie neagră. Mă uit după vulturi, însă n-am văzut niciunul pe-aici, mă întreb dacă tata chiar a luat înfățișarea unui vultur și a venit după mine, pare o veșnicie de-atunci...

Termină!

Gândurile la tata nu-și au locul aici. Trebuie să am mare grijă când mă gândesc la el. Trebuie să mă înfrânez. Altfel e floare la ureche să mă las purtat de gânduri rele.

Așa deci... să mă-ntorc la ce văd în jur. Unde-am rămas? Am terminat cu copacii, cerul, norii, păsările. A, da, **liniștea** e la rând... numai liniște cu nemiluita. O liniște imensă. Liniștea nopții se întinde mare cât Oceanul Pacific. Iubesc liniștea. Aici nu se-aud niciun bâzâit, nicio interferență electrică. Nimic. Am mintea limpede. Mă aștept să-mi ajungă la ureche susurul râului de jos din vale, însă nu-l aud — sunetul apei nu răzbate printre copaci.

Bun, am terminat cu liniștea, vine la rând **mișcarea**. Ce-am văzut până acum în mișcare: mai multe căprioare — tăcute, cafenii, cu un aer delicat și temător. Am mai văzut și iepuri, cenușiu-cafenii, tăcuți. Și șoa-reci-de-câmp cenușiu-cafenii, marmote cenușii și tăcute. Apoi păianjeni negri și tăcuți, muște negre și tăcute, asta până se apropie, atunci devin dintr-odată incredibil, caraghios de gălăgioase; am mai văzut și un fluture rătăcit, de culoarea albastrelor, tot tăcut; din copaci cad conuri de pin cafenii, nu chiar fără niciun zgomot, scot doar un *buf* înfundat când se lovesc de pământ; se mai scutură și ace de pin cafenii, căzând fără zgomot, ca fulgii de nea.

Așadar, numai lucruri bune: fluturi, copaci și din astea.

Mă uit și la mine. Am în picioare **bocancii** vechi. Au talpă grea, elastică de atâta purtat. Pielea maronie s-a tocit și în dreptul îmi pătrunde apa pe unde s-a rupt ața. Port niște **blugi** largi, comozi, uzați, ruți la genunchiul stâng, cu tivul ros, pe vremuri erau albaștri, dar au ajuns gri, murdari de țărână, cu un pic de verde după cât m-am cățărat prin copaci. **Cureaua**: de piele neagră, groasă, cu cataramă de alamă. E o curea bună. **Tricou**: pe vremuri alb, acum gri, cu o gaură în dreapta și cu mânecile